

I väntan på vadå?

Som gymnasist såg jag "I väntan på Godot" på Norrbottensteatern. Inte förstod jag så mycket. Inte mer än att jag borde gilla pjäsen och författaren nobelspristagaren Samuel Beckett. När jag googlar på "Godot" konstaterar jag att många unga idag är lika oförstående. På nätet hittade jag rubriken "I väntan på vadå?". Det är kanske ingen ungdomspjäs? Att vänta och att ens liv delvis består av detta. Det är en erfarenhet som kommer när man blir äldre. Man väntar på att skolan ska ta slut, nytt jobb, att hitta den rätte/rätta, barn, semester och kanske på pension? I mitt barn-doms-hem fanns det en liten porslinstavla med text jag egentligen inte förstod förrän jag flyttat hemifrån: "Alla de här dagarna som gick var det de som var livet?" Just så är det nog. Det gäller att "gilla läget"!

Inom arbetsmiljö väntar man också. Man väntar på en ny föreskrift, standard eller regel. Man tror att det nya sättet att arbeta kommer lösa alla problem. Idag menar många att vi måste jobba med människans beteende. Det räcker inte att ha ett bra system om personalen ändå inte lever upp till intentionerna. Fast det är väl egentligen självklart? Det krävs engagerade chefer och skyddsombud för att systemen ska leva!

Ändrade arbetsmetoder löser några problem men nya uppstår i dess ställe. Likafullt blir det bättre och definitivt bättre än om man ingenting gör. Sista året har mina utbildningar till stor del handlat om de nya reglerna om bygg och anläggning. Reglerna är bra men de kan i vissa fall uppfattas som lite väl detaljrika. Man spelar upp krångliga scenarier och sen blir det diskussion om hur svårt det är att följa reglerna. Mitt budskap på kurserna är detta: Lär er reglerna och bestäm sedan hur ni ska organisera ert arbete.

Semesterresan med bil planeras på samma sätt. Man känner till reglerna som gäller och beslutar om upplägget utifrån förutsättningarna. När man kommer till England inleder man knappast en diskussion med gränsansvariga om det kloka i att "hålla till vänster". Man gillar läget och anpassar sig.

Nu längtar jag efter våren och vill ha ett slut på det kalla och mörka. I förra veckan körde jag till Gällivare sent på kvällen i min gamla Mercedes. Bilens temperaturmätare visade som lägst minus 35 grader! Då upptäckte jag en älg som stod helt ensam och stilla på E10-an. Trots att det definitivt var en älg betedde den sig som en ren. Inte det minsta "trafikorolig" stod den helt stilla och glodde länge på mig innan den stolt och majestätiskt skred iväg. Troligen väntade den också på något och jag gissar att det snarare var varmare väder än att bli påkörd.

Svenskarna däremot är internationellt sett ett oroligt folk. Vi kommer just efter kineserna, förkunnar en tidning. Statistiken baseras på en undersökning av Trygg Hansa. Vi oroar oss för miljön och kineserna för jordbävningar. Vi har bara en oro gemensam och det är att vi i likhet med kineserna sätter oro för rattfylla på fjärde plats!

Arbetsmiljö – en bra sådan – brukar komma högt när unga rankar vad som är viktigt för framtiden. Det känns bra för oss som arbetar med arbetsmiljö. Vi väntar på något bra och att vi tillsammans ska göra arbetsmiljön bättre. Samtidigt vet vi att kraven ökar minst lika snabbt som framgångarna. Vårt jobb tar aldrig slut!

Vi väntar inte på vadå. Vi möter oron likt stolta älgar. Vi kämpar för en bättre värld!

Arbetsmiljöhälsningar!

Janke Wikholm